

Verslag

Het Gerbrandy fonds heeft me geholpen om mijn eerste residentie te kunnen doen in mijn jonge kunstenaarspraktijk. Drie maanden lang, van mei tot augustus verbleef ik in Biesenthal, een uur boven Berlijn. De residentieplek bestond uit een oude politieacademie, een groot gebouw uit 1900 waar de laatste dagen vleermuizen door de gangen vlogen en de geschiedenis nog voelbaar was. In de schuren lagen verdwaaide materialen, in de kelder een poster met uitleg hoe kegelen werkt en in de schuur zombiespinnen. Er was een groot stuk land met veel ongerepte natuur waar soms een bunker te vinden was, een tent of een verlaten schuur. Het andere grote gebouw op het land werd gebruikt als ateliergebouw. Iedere kunstenaar had zijn eigen atelier. Naast ons landgoed lag een groot meer waar na of voor werktijd in het atelier vaak gezwommen werd, de Wukensee.

Samen met ongeveer twintig andere kunstenaars kwam ik aan op de eerste dag van mei. Iedereen kwam ergens anders vandaan: ik met de auto uit Nederland, anderen uit Canada, Zuid-korea, China, Mexico, of met de trein uit Berlijn. We wisten allemaal niet goed wat we verwachten konden en ineens waren we daar, aan elkaar toegewezen om met elkaar te wonen en werken op dit onbekende stuk grond. We deelden de keuken en woonkamer wat er voor zorgde dat we elkaar ook beter leerden kennen. Ook hadden we elke dinsdag de hele dag kritt en gingen we onder begeleiding van de organisator/curator langs in elkaars studio. Het waren erg open en eerlijke gesprekken over elkaars werk, motieven en inspiraties.

Op ieder gegeven moment van de dag, wanneer een nieuw idee mij te binnenschoot, kon ik hier aan werken. De residentie gaf mij de ruimte om mij volledig te focussen op het maken van mijn werk. Wanneer ik er niet uitkwam waren er andere kunstenaars aan het werk die me weer nieuwe perspectieven konden geven.

Het leek soms alsof buiten onze community, ateliers en het bos eromheen niks anders meer bestond. Mijn wereld werd een stuk kleiner. Dit voelde dan af en toe geprivilegieerd, en zo kwamen er met de andere kunstenaars gesprekken over het kunstenaar-zijn en de impact en zingeving hiervan. De residentie liet zo ook inzien dat community voor mij erg belangrijk is. Thuis zit ik alleen in mijn atelier en ook verder in mijn praktijk zijn geen andere mensen betrokken, terwijl het heel waardevol is om met andere kunstenaars het te kunnen hebben over je werk, werkwijze en het leven. Deze relevantie is bevestigd en bemoedigd mij om vaker kunstenaars bij elkaar te brengen.

Gedurende de residentieperiode heb ik gewerkt aan verschillende projecten. Ik heb bijvoorbeeld twee donkere kamers gebouwd voor het maken van cyanotypes, maar ook koolstofafdrukken. Koolstofafdrukken is een fotografische techniek uit 1855. Het is een intensief en langzaam proces. Ik had nog niet eerder met deze techniek gewerkt en ben met al het benodigde materiaal naar Biesenthal vertrokken. Koolstofafdrukken vereist veel voorbereiden en meerdere tussenstappen en wachttijd. Het onder de knie krijgen, verschillende proeven maken en experimenteren vroeg veel aandacht en tijd. Ik heb afdrukken kunnen maken op papier, gevonden stenen uit de omgeving, en zakdoeken van de kringloop. Ik heb verschillende formaten geprobeerd en verschillende pigmenten.

De residenten hadden allemaal specifieke kennis over verschillende materialen, onderwerpen en technieken. Zo werkten we samen, inspireerden we elkaar en organiseerden we workshops om elkaars kennis te delen. Het internationale aspect van de residentie bracht veel nieuwe inzichten. Het liet bijvoorbeeld zien dat mijn werk desondanks voor iemand met een hele andere achtergrond ook communiceert en universeel is.

Tijdens de residentie heb ik voor het eerst samengewerkt met een andere kunstenaar. We hebben een oud prieeltje tussen de bomen opgeknapt tot een kleine expositieruimte. We hebben mijn fotografie gecombineerd met haar naai- en tekenwerk en geëxposeerd.

Verder ben ik voor het eerst in aanraking gekomen met keramiek door middel van een pitfire. We hebben met een groep eerst twee middagen geboetseerd en daarna hebben we met zijn allen een grote kuil gegraven en hout verzameld. De keramieken werken hebben we 5 uur lang gestookt in de kuil in de grond en gedecoreerd met bananenschillen, avocadopitten en uischillen. Dit soort activiteiten hebben mij geïnspireerd tot meer experimenteren en plezier hebben met werken met nieuwe materialen, zonder enkele verwachtingen van het eindresultaat.

Recent, twee maanden nadat ik de residentieplek verlaten heb, is er in Berlijn een groepsexpositie georganiseerd waar alle werken van de residenten samengebracht zijn. Het was een grote expositie met veel bezoekers en ik heb veel positieve reacties gekregen op het werk dat ik ontwikkelt heb. Ik heb een werk laten zien waarbij ik voor het eerst met gips gewerkt heb. Het is een simpel materiaal voor wie 3d werk maakt, en het maakte mij nieuwsgierig naar hoe het zou communiceren met fotografisch beeld. Het is een foto, uitgewerkt in cyanotype, van heel veel slakken bij elkaar in gips. De materialiteit van de slakkenhuisjes en het gips verbindt.

Al met al was de residentieperiode in Biesenthal een magische periode. Het heeft mij heel goed gedaan daar te verblijven en een nieuwe wereld te creëren met een geweldige groep mensen om mij heen die me inspireerden. Ik heb veel tijd en ruimte gehad om mij te focussen op het werk en mij te verdiepen in nieuwe technieken en materialen en ook nieuwe werken gecreëerd.